

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Karly Cháberové a Jana Kratochvíla ve věci

žalobce: **Ing. MK**
zastoupený advokátem Mgr. Milanem Šikolou
sídlem Metodějova 450/7, Brno, pobočka Tyršova 341, Semily

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2019, č. j. MZP/2019/540/91, sp. zn. 1/542/V/18,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Liberec (dále jen „správní orgán I. stupně“ či „inspekce“) ze dne 4. 9. 2018, č. j. ČIZP/51/2018/3749, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 10

000 Kč podle § 125d odst. 4 písm. a) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“).

2. Z obsahu správního spisu zjistil soud následující, pro věc podstatné skutečnosti.
3. Rozhodnutím ze dne 15. 2. 2012, č. j. ČIŽP/51/OOV/SR01/0625967.005/12/LPL (dále jen „původní rozhodnutí“), uložila inspekce žalobci pokutu ve výši 190 000 Kč dle § 125d odst. 4 písm. a) vodního zákona za nedodržení minimálního zůstatkového průtoku ve dnech 25. 10. 2010, 3. 11. 2010 a 7. 12. 2010 a dále za provozování malé vodní elektrárny Benešov u Semil – Hradištěata, jez na řece Jizeře v ř. km 111,865 (dále jen „MVE“) bez schváleného manipulačního řádu v období od 1. 1. 2009 minimálně do 21. 4. 2011. Toto rozhodnutí žalovaný v odvolacím řízení potvrdil.
4. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2017, č. j. 8 As 132/2016 – 39 (dále jen „rozsudek sp. zn. 8 As 132/2016“), bylo toto odvolací rozhodnutí zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení, neboť inspekce porušila svým postupem zákon, když neoznámila kontrolované osobě zahájení kontroly.
5. Následně žalovaný věc vrátil k novému projednání správnímu orgánu I. stupně.
6. Inspekce poté zastavila řízení o pokutě v části týkající se nedodržení minimálního zůstatkového průtoku a oznámila žalobci nové projednání řízení o přestupku za provozování MVE v rozporu s § 59 odst. 1 písm. a) vodního zákona.
7. Po novém projednání věci inspekce shora označeným rozhodnutím žalobci uložila pokutu ve výši 10 000 Kč, neboť od 1. 1. 2009 minimálně do 21. 4. 2011 (sepsání protokolu o kontrolním zjištění) provozoval MVE bez schváleného manipulačního řádu. Tím porušil podmínku č. 2 části II. rozhodnutí Městského úřadu Semily ze dne 16. 8. 2006, č. j. ŽP/886/2006/VH-231/2-R 109. Manipulační řád byl schválen rozhodnutím Městského úřadu Semily ze dne 30. 12. 2003, č. j. MHaŽP/2359/2003/VH-231/2-R190 (dále jen „manipulační řád ze dne 30. 12. 2003“), s platností do 31. 12. 2008.
8. K odvolání žalobce žalovaný nyní napadeným rozhodnutím rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
9. Žalovaný konstatoval, že žalobci z § 59 odst. 1 písm. a) vodního zákona vyplývá povinnost dodržovat podmínky a povinnosti, za kterých bylo vodní dílo povoleno a uvedeno do provozu, zejména dodržovat provozní řád a schválený manipulační řád. Takto také manipulační řád ze dne 30. 12. 2003 uložil žalobci před uplynutím jeho platnosti provést revizi manipulačního řádu a následně požádat o prodloužení jeho platnosti nebo předložit nový manipulační řád. Tyto podmínky žalobce nesplnil, čímž porušil povinnosti vyplývající z § 59 vodního zákona i z povolení k nakládání s vodami.
10. Žalovaný neshledal důvodnou námitku promlčení. Objektivní lhůta počala plynout dne 22. 4. 2011. Běh objektivní lhůty v rámci vedeného řízení byl v souladu s § 41 soudního řádu správního pozastaven ode dne 4. 6. 2012 podáním žaloby u Městského soudu v Praze a následným podáním kasační stížnosti u Nejvyššího správního soudu, a to až do 2. 8. 2017, kdy rozsudek sp. zn. 8 As 132/2016 nabyl právní moci. Objektivní lhůta tak ke dni vydání rozhodnutí neuplynula (objektivní lhůta uplyne v červnu 2019). A byla dodržena též promlčecí doba stanovená § 31 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“).

11. K výši uložení pokuty žalovaný uvedl, že povinnost dodržovat schválený manipulační řád patří mezi základní povinnosti vlastníka vodního díla. Spáchaný přestupek není posuzován jako závažné porušení zákona, ale je třeba mít na paměti např. nutnost aktualizace dat v manipulačním řádu s ohledem na řešení krizových či problematických situací. Navíc žalobce je vlastníkem a provozovatelem MVE již mnoho let, a tudíž se u něj předpokládá dostatečná znalost právních norem. Žalovaný se ztotožnil se správním orgánem I. stupně, který přihlédl k lokalizaci MVE v Evropsky významné lokalitě – Jizera a Kamenice Natura 2000, tedy v lokalitě, kde je prioritní ochrana konkrétních druhů nebo přírodních stanovišť z celoevropského hlediska. I s ohledem na časový odstup od spáchání přestupku žalovaný uložil sankci při spodní hranici zákonné sazby.

II. Obsah žaloby

12. Žalobce tvrdí, že svým jednáním nemohl naplnit skutkovou podstatu přestupku. Povinnost provozovat dílo za podmínek stanovených řádně schváleným manipulačním řádem nelze interpretovat ve smyslu „mít schválený manipulační řád“. Z § 59 odst. 3 vodního zákona vyplývá, že vodoprávní úřad může (ale nemusí) uložit vlastníkovu vodního díla povinnost zpracovat a předložit ve stanovené lhůtě ke schválení manipulační řád. Teprve porušením této povinnosti je delikt spáchán. Žádnou takovou povinnost však vodoprávní úřad po vypršení platnosti manipulačního řádu účinného do 31. 12. 2008 žalobci neuložil. Navíc dispozice s novým manipulačním řádem by ani nebyla v jeho moci, neboť o jeho schválení rozhoduje vodoprávní úřad.
13. Žalobce uvádí, že s ohledem na okamžik zahájení řízení o přestupku, okamžik vydání rozhodnutí ve věci samé, dobu trvání soudního řízení správního a dobu, která uplynula od okamžiku údajného spáchání přestupku, odpovědnost za přestupek zanikla.
14. Žalobce dále namítá, že správní orgány řádně neodůvodnily výši jemu uložené sankce, kterou považuje za nepřiměřenou okolnostem posuzované věci. Žalobce uvádí, že v rozhodném období ve skutkově srovnatelných případech byly správními orgány udělovány pokuty podstatně nižší. Dle žalobce správní orgány dostatečně nezohlednily, že v rozhodném období MVE provozoval v souladu s manipulačním řádem ze dne 30. 12. 2003 (platným do konce roku 2008). Správní orgány tedy měly přihlédnout zejména ke skutečným následkům protiprávního jednání, které ovšem v řízení prokázány nebyly, resp. vůbec nenastaly. Žalobce také poukazuje na skutečnost, že žádný právní předpis nepředepisuje rozdílné povinnosti, resp. rozdílnou relevanci porušení povinností provozovatelů MVE z hlediska lokalizace MVE. V posuzovaném případě byla na místě rovněž aplikace § 43 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť nebyl porušen či ohrožen zájem chráněný zákonem o vodách. S ohledem na časové souvislosti daného případu (uložení sankce více jak 9 let po spáchání přestupku) pak mělo být více přihlédnuto k deklarované výchovné funkci ukládané sankce.

III. Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný ve svém vyjádření setrval na názorech vyjádřených v žalobou napadeném rozhodnutí a navrhl žalobu zamítnout.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

16. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.

17. Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.
18. Soud se nejprve zabýval vznesenou námitkou promlčení.
19. Soud předně zdůrazňuje, že Ústavní soud nálezem ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, zrušil ustanovení § 112 odst. 2 věty první zákona o odpovědnosti za přestupky, a to s účinností ode dne vyhlášení tohoto nálezu ve Sbírce zákonů, tedy ode dne 26. 2. 2020, dle které ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Pro posouzení námitky promlčení tedy není rozhodný zákon o odpovědnosti za přestupky, nýbrž vodní zákon.
20. Podle § 125l odst. 4 vodního zákona, v tehdy patném znění, odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezažádal řízení do 1 roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne, kdy byl spáchán.
21. Z obsahu správního spisu plyne, že inspekce se o možném spáchání přestupku dozvěděla dne 25. 10. 2010, kdy proběhlo první místní šetření na MVE. Řízení pak bylo zahájeno dne 3. 10. 2011, tedy v roční subjektivní lhůtě.
22. K objektivní lhůtě soud uvádí, že předmětného přestupku, tj. provozování MVE bez schváleného manipulačního řádu, se žalobce dopustil v době od 1. 1. 2009 minimálně do 21. 4. 2011 (tuto skutečnost žalobce nikterak nezpochybňuje). Za den určující počátek běhu lhůty je tedy nutno považovat den 21. 4. 2011.
23. Zároveň je třeba mít na paměti, že dle § 41 soudního řádu správního věty první „stanoví-li zvláštní zákon ve věcech přestupků, kárných nebo disciplinárních nebo jiných správních deliktů lhůty pro zánik odpovědnosti, popřípadě pro výkon rozhodnutí, tyto lhůty po dobu řízení před soudem podle tohoto zákona neběží“. Citované ustanovení stanoví pravidlo, podle něhož se po dobu řízení před správními soudy staví lhůta pro zánik odpovědnosti za správní delikt a její zbývající část doběhne až po ukončení soudního řízení. Přitom platí, že řízení je zahájeno dnem, kdy návrh došel soudu (srov. § 32 soudního řádu správního), a je ukončeno nabytím právní moci rozhodnutí, jímž se řízení končí.
24. Žalobce žalobu proti původnímu rozhodnutí žalovaného podal dne 4. 6. 2012, přičemž rozsudek krajského soudu nabyt právní moci dne 6. 5. 2016. Kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu podal žalobce 20. 5. 2016 a rozsudek kasačního soudu nabyt právní moci dne 2. 8. 2017.
25. Objektivní promlčecí lhůta tedy běžela od 22. 4. 2011 do 4. 6. 2012 (1 rok a 45 dní), následně od 7. 5. 2016 do 20. 5. 2016 (14 dní) a poté od 3. 8. 2017 do vydání žalobou napadeného rozhodnutí dne 21. 1. 2019 (1 rok a 172 dní). V souhrnu tedy objektivní lhůta od spáchání přestupku do rozhodnutí žalovaného, s vyloučením doby, v níž v dané věci neběžela, činila 2 roky a 231 dní. Ke dni vydání napadeného rozhodnutí tříletá objektivní promlčecí lhůta neuplynula.
26. Dále se soud zabýval námitkou žalobce, že nenaplnil skutkovou podstatu přestupku, neboť ze zákona nelze dovodit povinnost vlastníka vodního díla mít schválený manipulační řád.

K této námitce soud odkazuje na rozsudek kasačního soudu sp. zn. 8 As 132/2016, v němž již byla totožná námitka žalobce vypořádána. A soud neshledal žádný důvod, pro který by se měl od dříve vyslovených závěrů odchýlit.

27. Soud odkazuje na § 59 odst. 1 písm. a) vodního zákona, z něhož žalobci jako vlastníku vodního díla vyplývá mimo jiné i povinnost dodržovat podmínky a povinnosti, za kterých bylo vodní dílo povoleno a uvedeno do provozu, zejména dodržovat provozní řád a schválený manipulační řád. Rozhodnutím o povolení k nakládání s vodami ze dne 16. 8. 2006 vodoprávní úřad žalobci v podmínce č. 2 v části II stanovil povinnost provozovat vodní dílo řádně dle schváleného manipulačního řádu, který je v souladu s uvedeným povolením k nakládání s vodami. I proto vodoprávní úřad v rozhodnutí, kterým schválil manipulační řád platný do 31. 12. 2008, uložil žalobci před uplynutím tohoto termínu provést revizi manipulačního řádu a následně požádat o prodloužení jeho platnosti nebo předložit nový manipulační řád. Tyto podmínky žalobce nesplnil, porušil tak povinnosti vyplývající ze shora citovaného ustanovení zákona o vodách i z povolení k nakládání s vodami.
28. Žalobci proto nelze v jeho námitkách přisvědčit, jelikož povinnost mít schválený manipulační řád měl jako vlastník vodního díla uloženou právě rozhodnutím o schválení manipulačního řádu, které správní orgán I. stupně vydal podle § 59 odst. 3 zákona o vodách a které souviselo s povolením k nakládání s vodami ze dne 16. 8. 2006; na základě nich totiž vodoprávní úřad ve smyslu § 115 odst. 17 zákona o vodách svým rozhodnutím ze dne 30. 12. 2003 manipulační řád platný do 31. 12. 2008 schválil a současně stanovil podmínky, za nichž tak činí, včetně nutnosti před uplynutím platnosti manipulačního řádu požádat o prodloužení jeho platnosti nebo o předložení nového manipulačního řádu. Správní orgán I. stupně proto nepochybil, pokud shledal žalobce vinným za provozování vodního díla v rozporu s § 59 odst. 1 písm. a) vodního zákona, konkrétně za provozování MVE bez schváleného manipulačního řádu. Odkaz žalobce na schvalovací proces manipulačního řádu není důvodný, neboť je věcí provozovatele MVE předložit v dostatečné době před uplynutím platnosti starého manipulačního řádu nový manipulační řád tak, aby mohl být včas schválen. A nadto v nyní posuzované věci nebylo důvodem, proč žalobce nedisponoval platným manipulačním řádem, prodlení v rozhodování správních orgánů.
29. K námitkám vztahujícím se výši uložené pokuty pak soud uvádí následující.
30. Ukládání pokut za přestupky se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Pro správné a spravedlivé ukládání sankce je přitom významné dodržování principu zákonnosti trestání a principu individualizace sankce. Zásada zákonnosti trestání spočívá v tom, že se správní orgány musí řídit pravidly pro ukládání sankcí stanovených zákonem. Zásada individualizace sankce pak ukládá, aby druh, kombinace a intenzita sankcí odpovídaly všem okolnostem a zvláštnostem konkrétního případu. (srov. rozsudek ze dne č. j. 3 As 32/2007 – 48).
31. Zároveň platí, že podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil na místo správního

uvážení soudcovské uvážení a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena. To by mohl soud učinit podle § 78 odst. 2 s. ř. s. jen na návrh žalobce, který však v předmětné věci tento návrh nevznesl, pokud by dospěl k závěru, že pokuta byla správním orgánem uložena ve zjevně nepřiměřené výši (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, čj. 6 A 96/2000-62, č. 225/2004 Sb. NSS).

32. Vstříc uvedeným zásadám platících pro soudní přezkum výše uložené sankce a po zhodnocení nyní napadených rozhodnutí a okolností případu soud shledal, že správní orgány nevybočily z mezí, která jsou stanovena pro jejich správní úvahu při konkrétní výměře sankce, a není na místě jeho derogační zásah. Správní orgány v napadených rozhodnutích náležitě posoudily jednotlivá hlediska, která jsou významná pro stanovení výše pokuty, a srozumitelným, určitým a logickým způsobem pospaly úvahy, jimiž byly vedeny při výměře pokuty.
33. Podle § 125l odst. 2 vodního zákona (ve spojení s § 125l odst. 11 téhož zákona), v tehdy platném znění, se při určení výměry pokuty právnické osobě (či podnikající fyzické osobě) přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Správní orgán I. stupně k závažnosti správního deliktu uvedl, že byť povinnost dodržovat schválený manipulační řád patří mezi základní povinnosti vlastníka vodního díla, nelze absenci schváleného a aktualizovaného manipulačního řádu považovat za závažné porušení vodního zákona. Přesto však je třeba lpět na jeho aktualizaci. K následku přestupku pak uvedl, že sice nedošlo k negativnímu ovlivnění vodního toku, avšak nerespektování zákona představuje negativní signál ostatním členům společnosti. Žalovaný se s těmito závěry ztotožnil a nadto poukázal na skutečnost, že MVE se nachází v Evropsky významné lokalitě – Jizera a Kamenice Natura 2000.
34. Soud uvádí, že s ohledem na naposledy vyřčené nelze napadená rozhodnutí považovat za nepřezkoumatelná, neboť z uvedeného jednoznačně vyplývají důvody, kterými byly správní orgány vedeny při výměře pokuty uložené žalobci. Soud tedy odůvodnění výše uložené pokuty považuje za dostatečné.
35. A soud neshledal ani shora uvedené důvody, pro které by musel zasáhnout do diskreční pravomoci správních orgánů při ukládání pokut za spáchání přestupků. Soud připomíná, že žalobci byla pokuta stanovena při samé dolní hranici zákonného rozpětí (1 % z možného 1 000 000 Kč), což odpovídá faktu, že správní orgány zohlednily jak dobu, která uplynula od spáchání přestupku, tak jeho závažnost, která byla nízká, avšak nikoli zanedbatelná. Nadto správně, byť s ohledem na výši sankce při spodní hranici pouze velmi okrajově, přihlédly k přitěžujícím okolnostem. Tou i dle soudu byla především skutečnost, že se předmětná MVE nachází v chráněné lokalitě. Povahu této lokality nelze pomíjet, neboť je zásadní, aby právě v těchto oblastech byly chráněny principy ochrany přírody a krajiny, včetně vodních zdrojů, k čemuž zajisté mohou přispět též aktualizace manipulačních řádů MVE, v nichž mohou být zohledněny aktuální potřeby dané lokality. A soud se také ztotožňuje se závěry správních orgánů ohledně následků spáchaného přestupku. Ani ten nebyl považován za závažný, což se projevilo uložením sankce při spodní hranici zákonného rozmezí, což však neznamená, že žádný škodlivý následek nenastal. Je povinností provozovatelů MVE dodržovat zákon, což v případě žalobce znamenalo mít platný manipulační řád. Přestože se žalobce nadále řídil dosavadním manipulačním řádem, svým jednáním mohl ohrozit zájmy chráněné vodním zákonem, a proto nelze tvrdit, že žádný škodlivý následek nebylo možno seznat.

36. Soud pak neshledal důvodným tvrzení žalobce, že „v rozhodném období ve skutkově srovnatelných případech byly správními orgány udělovány pokuty podstatně nižší“. Toto obecné tvrzení žalobce nemůže zavdávat důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť žalobce neuvádí konkrétní rozhodnutí, jichž se dovolává. Samotná skutečnost, že jinému subjektu byla pokuta uložena v jiné výši, nemůže vést k závěru, že by pokuta uložená žalobci byla zjevně nepřiměřená. A s ohledem na výši sankce udělenou žalobci se soud nedomnívá, že by jiným subjektům mohly být uděleny „podstatně nižší“ pokuty.
37. Soud tedy uzavírá, že správní orgány při ukládání sankce plně respektovaly mantinely dané vodním zákonem a s ohledem na výši uložené sankce nelze ani tvrdit, že by výše uložené pokuty byla nepřiměřená. Za této situace soud neshledal, že bylo na místě aplikovat § 43 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. Skutečnost, že žalobcovo jednání nedosahovalo významně škodlivé intenzity, správní orgány zohlednily při určení výše sankce, nebylo však na místě, aby od uložení pokuty v plné míře upustily.

V. Závěr

38. Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.
39. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 3. června 2020

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D. v.r.
předseda senátu